Napsal uživatel Malej Honza
Čtvrtek, 01 Červen 2000 01:00

Když jsme poprvé vylezli na jeviště před mikrofony, s údivem jsme zjistili, že ta naše muzika zní trochu jinak, než když ji hrajeme jen tak. Totiž abych byl přesnější, že ta muzika zní úplně jinak, a to vždy bez výjimky hůř. Začal jsem se tedy více zabývat problematikou hraní před mikrofony, a to ryze způsobem didakticko-pragmatickým. Ptal jsem se starších - ptal jsem se všech (vesměs zvukařů), jaké jsou zapeklitosti a proč že to vždy zní tak nějak divně. A protože každý odborník na (pro něj) triviální otázku odpovídá způsobem pro laika nepochopitelným a neuchopitelným, odnesl jsem si pouze dvě cenné rady. Při zpěvu olizujte mikrofony (obrazně řečeno) a odposlechy si nastavte tak, abyste se slyšeli. První věc mi byla jasná ihned, druhá nikoliv. Potíž byla vždy v tom, jak to nastavit, abychom se slyšeli. Praxe totiž je taková, že jeden se neslyší, tak se nechá přidat, tudíž se přestane slyšet druhý, tak se nechá také přidat, pak zjistí sólový kytarista, že by mělo rozhodně být slyšel víc kytary, načež se opět přestane slyšet první zpěvák, který se mimochodem nechá přidat - to aby se lépe slyšel. Začal jsem se tedy ptát trochu jinak: " Jak si nastavují odposlechy ostřílení borci - třeba takový Žalman ?" Odpověď byla vždy následující: "Jak kdo, každý jinak". Tedy šel jsem na to ještě jinak. Chtěli jsme udělat pořádnou zvukovku, s tím, že si budeme pamatovat nastavení do budoucna. Odpověď byla následující: "Každý sál je jiný, univerzální nastavení neexistuje".

Tento problém jsem rozlouskl teprve loni na Mohelnickém dostavníku. Na jedné vedlejší scéně byl velmi vstřícný zvukař (lituji, že jsem si nepoznamenal jméno), a protože bylo spoustu času před začátkem hraní, poprosil jsem ho, zda by nebyl tak laskav a nezašel si nahoru poslechnout odposlechy, neb sami vlastně nevíme, jak by to tak asi mělo být. Poté, co přiběhl nahoru a my jsme spustili, řekl: "Vždyť vám to utrhne uši" a pak jsem už jen slyšel, jak říká dolů asistentovi "Kytaru dolů, harmoniku dolů, zpěvy dolů, všechno dolů". Hrálo se nám tehdy fantasticky a měli jsme pocit jako bychom hráli bez aparatury. A já si uchoval to jedno nazvučení v uších a od té doby se snažím dosáhnout při hraní nastavení jako tehdy v Mohelnici.

Mám -li to nějak shrnout, tak nejdřív zvučíme mou doprovodnou kytaru, a to tak, aby jsem jen při soustředění poznal, že hraje i z odposlechu. Větší míru zvuku potřebuji slyšet z dřeva, nikoliv z beden. Dále s nastavením doprovodky nikdy nehýbám. Pak se udělá sólová kytara a basa. Sólovka přesně tak, jak si určí náš kytarista, přičemž proti rozhodnutí nelze se odvolati, a basa tak, jak si určíme my, přičemž proti rozhodnutí nelze se odvolati. Ať žije demokracie. Dlouho jsem nemohl pochopit, proč basáci v kapelách hrají často přes kombo. Právě minulý týden jsem se to dozvěděl. Prý basa dělá neplechu v odposleších, a proto je lepší ji zvučit zvlášť přes kombo. Pak si to zkusíme dohromady. Většinou si slezeme ještě z pódia a poslechneme si, co jde do sálu (aby kytara neměla plechový zvuk a podobně). Poté se nastaví první zpěvák, aby se dobře slyšel neb na zpěvu, alespoň u nás, záleží nejvíc. Další dva hlasy už nejsou tak důležité, a tak hlavní je, aby hlavní zpěvák byl naprosto uspokojen. Pak si zkusíme trojhlas. No a pak už je to hotový. A mám-li pak po zvukové zkoušce pocit, že odposlechy jsou nastaveny dobře, ne moc a každý že je spokojen, v poklidu odcházíme celá kapela dát si jedno pivo před koncertem. Ale opravdu jenom jedno !!!

PS: Tyto postřehy jsou uplatnitelné v klubu Trojická v Praze. Jen si tímto dodatkem dělám alibi, aby mně nechodily rozhořčené dopisy, že to v Brně díky zcela jiným klimatickým poměrům funguje úplně jinak.